

Vánoce: 121. Povídka Vánoční besídka s Františkem

Vánoční povídka na motivy vánoční hry maňáskového divadla Vánoční besídka s Františkem.

Vánoce

Povídka Vánoční besídka s Františkem

Vánoční besídka s Františkem

Rozhlédnu se po zatemněné místnosti. Má bílé stěny. Na jedné, hned u dveří, jsou obtisknuté barevné ruce. Ba ne, nejsou tu jenom bílé stěny. Taky tu jsou světle růžové. Světle fialové. A světle modré. Když zvednu hlavu, vidím skloněná okna, uprostřed nich namalovaný – co to je? Jo, aha! Je to kříž!

A dole pode mnou jsou děti. Jéé! Hodně dětí!

„Ahoj děti!“ Ale copak to je? Žádná odpověď? „Co to? Tady nejsou žádné děti?“

„Jsou...“

„Ale já je neslyším,“ opáčím. „Ahoj děti!“

„Ahoj.“

„To bylo málo,“ nedám si říct.

„Ahoj.“

„To je pořád málo!“ prohlásím, „ahoj děti!“

„Ahóóó!“ zakřičí děti.

„Neslyším všechny! Ahóóó děti!“

„Ahóóó!“

A stejně se mi na tom něco pořád nelíbí. „Vy nevíte, jak se jmenuju? Michal?“

Děti zavrtí hlavami. „Ne! František!“

„No proto! Tak ještě jednou! A pořádně! Jak se má zdravít! Ahóóó děti!“

„Ahóóó Františku!“

Tak se mi to líbí! „No vidíte, že to jde! Tak, a teď zvedněte ruce nahoru! Tak jako já! Tak, dobře! A zamávejte Františkovi! Ještě! Ještě! Tak se mi to líbí! A teď všichni zatleskáme! A nahlas!“

A děti pořádně zatleskají.

„No, to koukám, kolik vás tady je!“ rozhlédnu se pořádně po celé místnosti. „Tolik dětí! Copak dnes máme? Že jste všichni tady?“

„Vánoční besídku!“ odpoví děti jednohlasně.

„Víte co? Když máme vánoční besídku, tak si zazpíváme. Znáte třeba koledu *Veselé vánoční hody*? Ne? Jó? Tak to zkusíme. Dávejte pozor! Tři! Čtyři!“

Ale děti tu koledu moc dobře znají. A jak jim to jde! Tak krásně to zní!

„Děti, víte, kdo ještě přijde na naši vánoční besídku? Ne? Ne. Michal nepřijde. Ale mám tady moji kamarádku. Jestli pak víte, jak se jmenuje?“

„Fanyňka!“ zakřičí děti.

„Ano, děti. Fanyňka přijde. Ale nějak jí to dlouho trvá. Zvoláme ji?“

„Ano!“ odpoví děti.

„Fanyňko! Fanyňko! Pomozte mi děti!“

A tak všichni křičíme a křičíme, ale Fanyňka pořád nikde. Až se začínám malinko bát, že zapomněla a někam odešla. Ale to by přece dětem neudělala!

„Ahoj děti!“ ozve se najednou vedle mě. No konečně! Já věděl, že přijde!

„Ahoj Fanyňko. To jsem rád, že jsi přišla. Na naši vánoční besídku. Už se mi po tobě stýskalo. Kde jsi byla?“

„Mě se po vás taky stýskalo. Ale připravovala jsem se,“ odpoví mi Fanyňka s úsměvem.

„Na co ses připravovala?“

„No na co, Františku. Co máme dnes?“ zeptá se Fanyňka.

A jeřda. Co máme dnes? „Eee, co máme dnes? Co máme dnes, děti?“ požádám o pomoc děti.

„Vánoční besídku!“

„No jo, Fanyňko. Málem jsem na to zapomněl. Dnes máme vánoční besídku. A na to se musí připravovat!“

„Já ano,“ řekne Fanyňka. „Budu dnes tvoje tetička z nedělní besídky. Připravila jsem si pro tebe otázky. Jestli jsi dával na besídce pozor.“

„Jejda! Já na besídce nedávám pozor!“ zhrozím se.

„A co tam tedy děláš?“ zajímá se Fanyňka.

„Já si na besídce hraju s autíčkama. A zlobím,“ pochlubím se.

„No tedy, Františku! To se nedělal!“ zamračí se Fanyňka.

„Já vím, Fanyňko,“ zamumlám.

„Děti, a co vy? Kdo dává na besídce pozor?“ zeptá se moje kamarádka děti.

Děti se hlásí jedno přes druhé a křičí: „Já! Já!“

Fanyňka se raduje: „No tak to je vás opravdu hodně, co dáváte na besídce pozor. To z vás mají tetičky určitě radost.“

Fanyňka má radost, hodně dětí dává na besídce pozor! Když to vidím, nechci zůstat pozadu. „Tak já budu taky dávat na besídce pozor. Slibuju. Ale pak si budeme hrát. Ano, Fanyňko?“

„Dobře Františku. Ale nejdříve se tě budu ptát. Dávej dobrý pozor! A hezky mi odpovíš, ano?“

„Ano, Fanyňko. To bude lehké! Já všechno vím!“ chlubím se.

„No, uvidíme,“ podotkne Fanyňka trochu nedůvěřivě a pak se zase otočí k dětem. „A vy děti. Dávejte také pozor. A kdyby František nevěděl, tak mu pomůžete? Pomůžete Františkovi?“

„Ano! Pomůžeme!“ Ty děti jsou tak hodné!

„Ale než začneme, mohli bychom si zazpívat, co říkáte, děti? Můžeme zpívat... třeba tu koledu *Veselé vánoční hodý?*“

„Tu jsme zpívali!“ namítnou děti.

„Aha. Tak co třeba tu *Nesem vám noviny?* Je tady Sára? Je. Můžeme Sáro?“ obrátí se Fanyňka na naši Sáru.

„Počkat! Počkat!“ vyhrknu. „Já! Já začnu! Tři! Čtyři!“

A děti zase moc krásně zpívají. Moc se mi to líbí.

„No dobře, Františku,“ ujme se Fanyňka po koledě slova. „Ale teď dávej dobrý pozor! Jestli pak víš, co začne zítra?“

„Zítra... zítra... zítra začne...“ A jejda. Copak zítra začne?

„Františku, ty nevíš? Ne zítra začne. Ale zítra začnou... co začnou?“

„Zítra začnou...“ Když já si vážně nemůžu vzpomenout!

„Pomozte mu, děti...“ vybízí Fanyňka naše kamarády.

„Zítra začnou Vánoce!“ křičí děti nadšeně.

„No ano! Zítra začnou Vánoce! Já to věděl! Jen jsem si nemohl vzpomenout!“

„Správně, děti!“ pochválí Fanyňka děti. „Ano, zítra začnou Vánoce! A teď pozor, Františku! O Vánocích se co?“

„O Vánocích se co? Co co??“

„O Vánocích se přece co??“ nevzdává to Fanyňka.

„O Vánocích se přece...“ zkouším si vzpomenout.

„Jejda, Františku, to jsme si přece říkali na besídce! Ty jsi opravdu nedával pozor! Děti, pomozte Františkovi. O Vánocích se...?“

„O Vánocích se narodil Pán Ježíš!“ odpoví děti.

„No jo! To já přece vím! Jen jsem si nemohl vzpomenout!“ ohradím se.

„To máš z toho, že na besídce nedáváš pozor a hraješ si s autíčkama!“ zlobí se Fanyňka.

„Já už budu hodný, Fanyňko. Slibuju. Budu na besídce dávat pozor. Opravdu.“ A myslím to vážně.

„Dobře, Františku. Když jsi to teda věděl, tak určitě taky víš, kde se Pán Ježíš narodil?“

„No, tak to vím naprosto přesně,“ prohlásím a trochu si důstojně odkašlu. „Pán Ježíš se narodil v Jeruzalémě v porodnici.“

„V porodnici? V Jeruzalémě? To snad ne? Františku, to jsi opravdu vedle, jak ta jedle, co je tady nazdobená! Děti, pomůžte Františkovi? Kde se narodil Pán Ježíš?“ ptá se zoufalá Fanyňka děti.

„V Betlémě ve chlévě!“

„A no jo! V Betlémě! O tom je přece ta písnička... jak ona se jenom... jmenuje...“

„Myslíš tu písničku *Tichá noc*?“ pomůže mi Fanyňka.

„Jo, jo! Ta se mi líbí! Zazpívejme si jí! Fanyňko! Prosím, prosím, prosím!“ přemlouvám svoji kamarádku.

„Dobře, Františku. Zazpíváme si ji. A dávej dobrý pozor, jestli je opravdu o tom, kde se Pán Ježíš narodil. Můžeme, Sáro?“

„Počkat! Počkat!“ vyhrknu rychle. „Já! Já začnu! Tři! Čtyři!“

„Dobře, Františku,“ řekne Fanyňka po tom, co dozpíváme. „A teď pozor! Teď bude moc těžká otázka! Komu andělé řekli, že se Pán Ježíš narodil v Betlémě ve chlévě? Kdo to byl, kdo běžel první se poklonit Děťátku?“

„Král Herodes! Ten se mu chtěl poklonit!“ tvrdím.

„Ale Františku! Ty vůbec nedáváš na besídce pozor! Andělé přece řekli tu radostnou zprávu...“

„Andělé řekli... řekli...“

„Děti, pomozte Františkovi. Víte to? A nahlas!“ prosí Fanyňka naše kamarády.

„Pastýřům!“ hromově odpovídají děti.

„A no jo! To jsem taky věděl!“ plácnu se do čela. „Jenom jsem si nevzpomněl. Ano, ano, pastýři to uslyšeli na kopci a pak utíkali dolů a jeden zakopl... a upadl...“

„Ano, pastýři uslyšeli od andělů, že se Pán Ježíš narodil v Betlémě.“ Smutně pokývá hlavou Fanyňka, „A jestli jeden upadl, to nevíme. Možná ano. Ale víme, že přišli do Betléma do chléva a tam co?“

„A tam co?“ přemýšlím.

„No a tam co?“ netrpělivě opakuje Fanyňka.

„No a tam co?“ zvedám oči do stropu.

„Děti, co tam udělali pastýři? Ví to někdo?“ ptá se dětí Fanyňka.

„Poklonili se mu! Dali mu dárky!“ odpovídají nahlas.

„No jó! Přece jsme to zpívali v první písničce!“ plácnu se do čela.

„Děti, kdo by se chtěl také poklonit Pánu Ježíši? A dát mu dárek? Jako ti pastýři? Přihlaste se! A řekněte to nahlas, neslyším!“

Děti se hlásí. Všechny by chtěly dát Pánu Ježíši dárek!

„To je krásné, děti. Pán Ježíš to vidí a má z toho velkou radost! A viděl i ty pastýře,“ prohlásí Fanyňka. „A Františku, jestli pak víš, kdo ještě se přišel Pánu Ježíši poklonit?“

„Kdo ještě? Ten král Herodes?“ zkouším.

„Ne, Františku, ten ne!“ zhrozí se Fanyňka. „Ten byl přece zlý a chtěl Pánu Ježíši ublížit. Ale někdo uviděl takovou zvláštní hvězdu...“

„...uviděl hvězdu... No hvězdu uviděl Josef...“ dořeknu zamyšleně.

„Ale Františku, to přece ne! Hvězdu uviděli...“

„Hvězdu uviděli... uviděli...“

„Děti, pomůžete Františkovi?“ otáží se Fanyňka našich kamarádů.

„Mudrci!“ zakřičí děti.

„No ano!“ plácnu se do čela. Vždyť jsem to věděl! „Mudrci uviděli hvězdu, ale to bylo na Východě a pak šli na záchod...“ Ale co to? Děti vyprsknou smíchy.

„Ale ne, Františku, tys to popletl,“ zavrtí Fanyňka hlavou. „Mudrci šli za hvězdou na západ, až přišli do Betléma, aby se Pánu Ježíši poklonili. A jestli pak víš, kolik bylo těch mudrců?“

„Tak to vím naprosto přesně,“ odpovím důležitě. „Mudrců bylo... bylo... dva... ne, počkat! Čtyři!“

„Děti, co myslíte vy? Kolik bylo mudrců?“ otáží se moje kamarádka dětí.

„Tři!“ prohlásí děti.

„Tři, možná čtyři, možná pět, nebo jen dva. To nevíme. V Bibli se o tom nepíše. Je lidé si představují, že byli tři,“ opraví děti Fanyňka. „A Františku, víš, co udělali mudrci v Betlémě ve chlévě?“

„To vím, přece tam chtěli přenocovat. Ale nenašli místo v hospodě. Tak asi šli na hotel...“

„Cože? Na hotel? No, někde spát museli,“ připustí Fanyňka. „Ale co udělali předtím ve chlévě?“

„Zazpívali koledu?“ zkusím nejistě.

„Ale Františku! Tu si můžeme taky zazpívat. Děti, víte to? Co udělali mudrci ve chlévě?“

„Poklonili se Pánu Ježíši! A dali mu dárky!“ odpovídají děti pohotově. Ty toho ví!

„To taky! Ano, dali mu zlato, hodně zlata!“ vzpomenu si.

„Tak vidíš Františku, že si přece jenom něco z besídky pamatuješ! Ano dali mu drahé dárky! A jestli pak víš, proč si i my dáváme o Vánocích dárky?“ ptá se Fanyнка dál.

„Dáváme si dárky... protože dárky jsou krásné,“ odpovím zasněně.

„To ano. Dárky jsou krásné. Ale dárky nám něco připomínají. Nebo spíš někoho. Koho nám dárky připomínají?“

„Dárky nám připomínají... Dárky nám připomínají...“ No jo. Koho nám vlastně připomínají?

„Děti, víte to? Koho nám dárky připomínají?“

„Pána Ježíše!“ vykřiknou děti.

„A jó! On taky dostal hóódně dárků!“ řeknu.

„Ano, Františku. Ale také proto, že Pán Ježíš je pro nás ten největší DAR, který nám Pán Bůh dal. Proto si dáváme dárky. Aby nám to připomněly. Budeš si to pamatovat, Františku?“ změř si mě Fanyнка pohledem.

„Budu Fanyňko. Budu. Slibuju,“ odpovím a opravdu to myslím vážně.

„A co vy, děti? Také si to budete pamatovat? Kdo si to bude pamatovat, tak vyskočte, přihlaste se a zakřičíme spolu: Já! Já!“

Děti hned vyskočí a volají a vypadá to, že to také myslí vážně.

„To mi připomíná... to mi něco připomíná... počkej Fanyňko...“ skřím se dolů a popadnu zabalenou krabici v balicím papíru s kytičkami, „...že mám pro tebe vánoční dárek...“

„Jé, to je od tebe milé, Františku!“ vykřikne Fanyňka a hned si ode mě vezme zabalený dáreček. „To mám z něho velikou radost! A jak sis dal záležet, tak pěkně jsi ho zabalil! Ten papír je nádherný! To je tak krásné...“

„Protože tě mám moc rád Fanyňko! To jsem moc rád, že se ti můj dárek líbí.“

„Taky tě mám ráda, Františku. Ani já jsem na tebe nezapomněla. Podívej se...“ Fanyňka zmizí pod oponu a zase vyskočí s malým dárkem, „tady mám pro tebe vánoční dárek... Ale já na ty ruční práce nejsem. Není tak krásně zabalený, jako ten tvůj.“

„Jé, Fanyňko, ten je překrásný!“ prohlásím nadšeně a prohlížím si balicí papír s krtečkem. „Moc ti děkuju. Mám z něho velikou radost!“

„Já ti taky moc děkuju, Františku. A mám radost, protože máš radost ty. A jestlipak víš, kdo má největší radost?“

„Vím, Fanyňko,“ řeknu a tentokrát to opravdu vím. „Největší radost má Pán Ježíš.“

„Ano, Františku. A vy děti, na to nikdy nezapomeňte. Těšíte se, až si budeme rozdávat vánoční dárky? Ano? Kdo se těší?“ zeptá se Fanyňka kamarádů.

„Já! Já!“ křičí jeden přes druhého.

„Tak se už za chvíli dočkáte! A nezapomeňte, že ten největší dárek je Pán Ježíš! A víte co? My si teď ještě zazpíváme písničku *Jak jsi krásné neviňátko*. A pak se už můžeme těšit na vánoční dárky. Můžeme, Sáro?“ obrátí se Fanyňka na Sáru.

„Počkat! Počkat!“ vyhrknu. „Já! Já začnu! Pozor! Tři! Čtyři!“

A tak všichni zpíváme poslední koledu *Jak jsi krásné neviňátko*. Škoda že už je poslední!

„Jé, to bylo krásné! Že jo, děti? Taky se vám to líbilo? Tak zatleskáme!“ řeknu dětem a všechny děti tleskají a tleskají, oči jim jenom září.

„Dobře, Františku,“ řekne Fanyňka, „a teď se už musíme rozloučit. Tak se mějte moc krásně. A přejeme vám krásné Vánoce děti! Ahoj!“ zamává všem našim kamarádům Fanyňka a zmizí pod oponou.

„Já taky! Krásné Vánoce! A ahoj, děti!“ zamávám dětem.

„Ahoj.“

Ale to se mi nelíbí! „To bylo málo!“

„Ahoj.“

Pořád se mi to nelíbí! „To je pořád málo! Ahoj děti!“

„Ahóó!“

„Neslyším všechny,“ nedám se odbýt, „ahóóóó děti!“

„Ahóóó!“

No konečně! Naposledy zamávám všem dětem a také zmizím pod oponou. Nemůžu uvěřit tomu, že vánoční besídka už skončila! Ale nesmím být smutný. Vřek se s našimi novými kamarády zase za chvíli setkáme! A ta chvíle – ta nebude dlouhá...

Váš František

KONEC

Františkovo vyprávění zapsali Vaše Eliška a Štěpa

[Vanocni_besidka_s_Frantiskem_1Stáhnout](#)
[Vanocni_besidka_s_Frantiskem_2Stáhnout](#)
[Vanocni_besidka_s_Frantiskem_3Stáhnout](#)
[Vanocni_besidka_s_Frantiskem_4Stáhnout](#)

Scénář vánoční hry *Vánoce s Františkem* si můžete stáhnout zde:

[Hra Adventní povídání s Františkem, Fanynkou a Filípem](#)

z časopisu *Vrabčáci a vlaštovky*, SPECIÁL prosinec 2017

Štěpán Křivánek

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Česká republika nebo facebookovou skupinu Zpravodaj baptistických sborů](#)